

UN TRESOR DE FERRALLA

(Júlia Royo Roselló – Accèssit de la categoria *Batxillerat*)

Aquells últims anys les coses havien evolucionat a pressa feta i fins i tot a la meva generació ens costaven de creure algunes d'aquelles coses. Diferents tecnologies com la robòtica i la intel·ligència artificial s'havien anat apoderant del món poc a poc i, tot i que al principi semblava una bestiesa en termes ètics, a dia d'avui estava tot controlat per màquines i ni tan sols sabíem què era la privacitat. De fet, recordo els inicis de tot aquell canvi que més tard acabaria esdevenint aquesta realitat virtual en la que vivim.

Definitivament, tot havia canviat.

En els començaments d'aquella era de dinamització i actualització constant, les carreteres rebien noms de logaritmes d'un nombre en una certa base. Es nombraven de manera que l'exponent al qual calia elevar determinada base, donés el nombre dels quilòmetres que tenia aquella carretera. Més avant, es va descobrir que els semàfors seguien combinacions lineals en funció dels espais vectorials generats i que eren capaços d'observar i controlar tot tipus de moviments en qualsevol moment. Les coses anaven evolucionant i, tot i que semblava que mai anés a arribar, poc a poc es van començar a introduir màquines i robots en la vida diària de les persones. Primer només hi eren en aquells llocs de treball on podien substituir perfectament una persona però amb el pas dels anys...

Encara recordo aquell aniversari que em van regalar aquella novetat. De fet, recordo perfectament la caixa on anava guardat; era una caixa blanca, plena d'enganxines on deia: "fràgil!" Quan vaig obrir-la, vaig veure que dins hi havia una mena d'artefacte de ferro i a sobre de tot, una carta. Els meus pares van insistir que la llegís en veu alta per tal que tots els invitats poguessin saber què posava. Així doncs, vaig començar a llegir:

<<Hola Marc! Soc E-1000, el teu nou robot de companyia. D'ara endavant hi seré sempre al teu costat per ajudar-te amb el que necessitis. Un cop hagi llegit aquest missatge, clica el botó "engegar" que es troba en la part superior del meu pit i ja et comunicaré jo personalment la resta de coses.>>

A tots els brillaven els ulls i em miraven fascinats, esperant que seguís les instruccions que havia llegit en el missatge de la carta. Vaig fer-ho i de cop, van començar a desplegar-se uns ferros que ràpidament van conformar la figura d'un cos de persona, d'un metre i mig aproximadament. De repent, el robot es va disposar de cara a nosaltres i amb una veu característica va dir: -Hola, soc E-1000, i d'ara endavant hi soc aquí per obeir les teves ordres. Per cert, feliç aniversari!

Jo, que no sabia molt bé com reaccionar vaig dir-li amb la veu entretallada: -Eh...hola...soc el Marc.

Ell, tot convençut va dir-me que ja sabia de sobres el meu nom, igual que també sabia els meus hobbies, les meves preferències i com m'agradava que es fessin les coses.

Com tots vam quedar fascinats davant d'aquella resposta, el robot va començar a explicar quin era el seu funcionament, és a dir, com estava programat i amb quina finalitat. Vam estar molta estona

parlant i ell es va convertir en el protagonista de la festa fins que va ser tard i els invitats van anar marxant abans que no desconnectessin les carreteres i descodifiquessin els semàfors. Llavors, ens vam quedar sols l'E-1000, els meus pares i jo. Als meus pares els havia fet il·lusió regalar-me'l perquè tothom que en tenia un deia que era molt útil per fer les feines de casa i fer companyia. Jo era fill únic i com els meus pares treballaven moltes hores i els veia poc, des de ben petit estava acostumat a estar sol sempre. Així doncs, des de que l'E-1000 havia arribat a la meua vida, feia el rol de germà que mai tindria.

L'E-1000 em despertava cada matí amb la meua cançó preferida. Després, s'esperava a que em preparés per marxar i em feia companyia mentre esmorzava. De camí a l'escola, controlava que tot al nostre costat fos segur i no ens exposéssim a cap perill i quan ja hi érem en front de la porta de l'escola, sempre em deia: "Et desitjo un bon dia a l'escola!", es donava la volta i marxava cap a casa a esperar que fos hora de sortir per venir-me a buscar. Aquesta rutina era així tots els matins. Tots els matins des del primer dia que me'l van regalar.

L'E-1000 era un robot de costums i ara m'hi havia fet a mi, un home de costums. De fet, ell sempre em deia que a la vida s'havia de ser ordenat i seguir uns passos, d'igual manera que es feia en les matemàtiques o qualsevol ciència exacta. Deia que si no, les coses no sortien bé.

Per les tardes sempre m'ajudava a fer els deures i la resta del temps jugàvem i rèiem.

Era molt graciós jugar amb ell a repetir paraules perquè era incapaç de repetir-ne segons quines. Amb to burleta sempre li demanava que digués "supercalifragilisticoespialidoso" (paraula que ell odiava per la dificultat que li suposava reproduir-la) i ell, tot enfurismat, em deia que aquelles ximpleries només el feien perdre temps. Després, d'amagades sempre intentava reproduir els sons que jo havia fet però mai ho aconseguia i així passàvem hores rient.

Ell, en canvi, m'ensenyava tota mena de videojocs, m'explicava coses sobre les seves noves actualitzacions i divagava sobre el nostre futur: que si viuríem en una quarta dimensió, que si s'obriria un portal cap a una dimensió paral·lela... De fet, un dia, va arribar a dir-me tot emocionat que amb el pas del temps aconseguirien fer immortals els humans i que això ens permetria estar junts per sempre més.

Quan necessitava ajuda i no volia reconèixer-ho, se'm quedava mirant fixament i posicionava el seu dit polze damunt el seu nas i es quedava així fins que jo li preguntava què necessitava. Després, es quedava immòbil i somreia. Res més.

Quan volia tenir alguna mostra d'afecte amb mi, obria els braços i sense dir res, esperava que jo l'anés a abraçar. Després es quedava immòbil i somreia. Res més.

Només jo entenia aquelles coses i el que significaven. De fet, l'E-1000 les havia fet així perquè només nosaltres dos ens poguéssim entendre.

El fet de viure aquella rutina dia rere dia amb l'E-1000 va fer que esdeingués un més de la família i tot i que la seva sobreprotecció i les ganes de tenir-ho tot controlat em posaven nerviós de vegades, havia de reconèixer que, tant ell com aquelles rutines, havien esdevingut necessaris per a mi.

Un matí com qualsevol altre, em va despertar un so estrident en lloc de la música que solia sonar cada dia. De sobte, vaig mirar l'E-1000 i vaig notar que alguna cosa no anava bé. Els seus ulls estaven mig apagats i va ser incapaç de vindre fins a l'alfombra que estava als peus del meu llit, com feia cada matí. Vaig aixecar-me d'un bot i vaig posar-me de peu davant d'ell. El parlava i no em contestava. El tocava i no es movia. El mirava i ja no em mirava. De cop, vaig veure com tot ell s'apagava per complet i amb ell, també jo vaig fer-ho. Vam fer l'impossible per arreglar-lo i quan semblava que havien trobat l'error i el van haver reparat, es va despertar de nou. Vaig abraçar-lo més fort que mai però semblava no entendre,

semblava no ser ell. De fet, sé molt bé que no era ell.

Llavors, vaig entendre que l'E-1000 que m'havia acompanyat durant tants anys, ja no tornaria i que amb ell, també moria la meva infantesa.